

господарювання, який є частиною кластеру. Однак, якщо перевага в діяльності суб'єкта господарювання та відповідного кластеру надається короткостроковим цілям із визначеними показниками зростання та рентабельності, то підприємство ризикує не досягти своїх довгострокових, тобто стратегічних цілей, чи втратити темпи розвитку. Розпорошеність діяльності підприємства в рамках диверсифікації також не сприяє отриманню чи формуванню синергетичного ефекту. Виходячи з цього, суб'єкт малого бізнесу в особі його керівних органів повинен ранжувати цілі, зважаючи на визначені критерії пріоритетності, а також компромісу між цілями, які можуть мати протилежну спрямованість.

Таким чином, формування неформальних об'єднань суб'єктів малого підприємництва є позитивним моментом у становленні та подальшому розвитку малого бізнесу в країні. У кластерах створюються оптимальні умови для ефективного функціонування та розвитку малого бізнесу, бо підприємства використовують свої можливості в інтересах інших суб'єктів господарювання та надають, у свою чергу, свої можливості та ресурси для застосування в інтересах інших суб'єктів господарювання.

УДК 339.138

М.В. Гунченко, к.е.н., доцент
М.І. Боев, студент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІ ПРИЙНЯТТЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЧНИХ РІШЕНЬ

В умовах сьогодення, коли підприємства змушені боротися за своїх покупців, конкуруючи зі світовими лідерами в різноманітних сферах діяльності, питання стратегічного розвитку підприємств набуває особливої актуальності. Адже нові часи потребують створення принципово нових стандартів організації і ведення успішного бізнесу.

Економічна криза народного господарства України зумовлюється багатьма факторами, серед яких важливе місце займає недосконалість системи управління. Негативні зміни в економіці (інфляція, ріст цін на сировину та матеріали, високі процентні ставки за кредит, зниження купівельної спроможності населення і ін.) і висока складність вирішуваних нині завдань посилюють роль наукового управління у стабілізації соціально-економічних процесів і забезпеченні високої ефективності усіх видів підприємницької діяльності.

Процес прийняття та виконання стратегічних рішень, центральна ланка якого — стратегічний вибір, що ґрунтується на зіставленні власного ресурсного потенціалу з можливостями та загрозами зовнішнього середовища, у якому діє підприємство, називається стратегічним управлінням [1, с. 24].

Як показує досвід, швидке зростання і великий успіх фірми дуже часто не пов'язані з формальним плануванням, а, швидше, є наслідком підприємницького таланту, енергійного і рішучого керівництва фірмою. Багато підприємств, у тому числі й українські, починають застосовувати планування в той період свого розвитку, коли вже пройшов етап бурхливого зростання, коли з'являються проблеми в закріпленні досягнутого успіху, забезпечення стабільності.

Список використаних джерел:

1. Ганаба С.О. Філософія дидактики: контексти, стратегії, практики: монографія / С.О. Ганаба. – Суми: Університетська книга, 2014. – 334 с.

УДК 338

М.В. Гунченко, к.е.н., доцент

Н.М. Коновал, студент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА СУАСНИХ ІНСТРУМЕНТІВ УПРАВЛІННЯ

Управління підприємством є особливим видом діяльності, спрямованої на ефективне функціонування суб'єктів господарювання. При цьому застосовуються різноманітні засоби